

Sygn. akt IX Ka 1642/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Sędziowie: SO Krzysztof Sajtyna (spr.)

SO Zbigniew Karamara

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 roku

sprawy **G. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art.209 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 25 lipca 2013 roku sygn. akt II K 403/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku bieżącego lożenia na utrzymanie córki E. M.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1642/13

UZASADNIENIE

G. M. został oskarżony o to, że:

w okresie od 17 lutego 2012 roku do 9 stycznia 2013 roku w K., uparczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie swojej małoletniej córki E. M. przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k..

Sąd Rejonowy w Końskich wyrokiem z dnia 25 lipca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 403/13 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego G. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony nie precyzując jednak formalnego zarzutu.

W uzasadnieniu apelacji podniósł, iż nie wiedział o zasądzonych alimentach dlatego ich nie płacił. Zadeklarował, że nie uchyła się od płacenia alimentów i w przyszłości chce spłacić zaległości i je na bieżąco regulować.

Wniósł o zmianę wyroku i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

W pierwszym rzędzie należy jednak stwierdzić, że ustalenia poczynione przez sąd meriti odnośnie uporczywego uchylania się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego są prawidłowe, oparte na całości ujawnionego w sprawie materiału dowodowego ocenionego w ramach swobodnej oceny dowodów. Podnoszenie przez skarżącego okoliczności, iż miał nie mieć wiedzy o zasądzonych alimentach, niezależnie od tego, czy po stronie oskarżonego rzeczywiście brak było świadomości w tym względzie, to argument ten jest chybiony, bo obowiązek alimentacji oskarżonego nie wynikał z mocy orzeczenia sądowego, lecz z ustawy. To, że oskarżony wiedział, że ciąży na nim taki obowiązek jest bezsporne. Nie budzi więc wątpliwości, iż nie łożąc na utrzymanie dziecka i nie płacąc alimentów, mając przy tym obiektywne możliwości postąpienia zgodnie z prawem, oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art. 209 § 1 k.k.

Rację ma natomiast apelujący, gdy wnioskuje o orzeczenie kary o charakterze wolnościowym. Wprawdzie faktem jest, że oskarżony był wielokrotnie karany, lecz nie za przestępstwa podobne. Ponadto okres niealimentacji nie był znaczny, a jak wynika z zeznań świadków A. U. (k. 90) i D. U. (k. 91) oskarżony wcześniej płacił pieniądze na utrzymanie dziecka. Ustalenie, więc zdecydowanie negatywnej prognozy co do możliwości zachowania oskarżonego zgodnego z prawem w przyszłości, nie jest prawidłowe, a uwzględniając specyfikę przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., gdzie kara izolacyjna winna być ostatecznością, Sąd Okręgowy uznał, iż zasadne będzie warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na 4 letni okres próby z nałożeniem realnego do spełnienia, obowiązku bieżącego łożenia na utrzymanie małoletniej córki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO K. Sajtyna SSO A. Ślusarczyk SSO Z. Karamara